

تربیتون رسمی بسیج دانشجویی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران | شماره هفتم
هفته چهارم فروردین | سال ۱۴۰۴ | مدیرمسئول: محمدمهدی ایزدی | سردبیر: امیررضا سالاری

شما نسل جوان موظف هستید
غربزده‌ها را از خواب بیدار
کنید، و فجایع حکومت‌های
ضد انسانی آن‌ها و عمال آن‌ها
را برملا نمایید.

امام خمینی (ره) ۲۷ تیر ۱۳۴۹

استکبار

موکتی!...

استکبار موکتی!...

یادداشتی درباره نقش جنبش دانشجویی در مواجهه و دشمنی با ایالات متحده آمریکا

چرا با FATF مخالفیم؟

مصاحبه اختصاصی نشریه ایران ۱۴۰۴ با دکتر ظهوریان، عضو کمیسیون اقتصادی مجلس

درباره دلایل مخالفت با لوایح پیوستن ایران به دو معاهده CFT و پالرمو

نامسئله جهانی

یادداشتی پیرامون نقش حضرت امام در پررنگ کردن مسئله فلسطین در سطح

جهان

استکبار مو کتی!...

سوتفاهم نشود، تنها بسیج دانشجویی نیست که آزادگی دارد. درس گرفتن از تاریخ نه غیرمنطقی است و نه غیرعلمی که از دانشجو بعید باشد، دانشجوی آزاده می داند مذاکره با ایالات متحده به دوستی ختم نمی شود. ظاهراً تا پایان مذاکرات، ایالات متحده آمریکا، مستکبر نیست، ظالم نیست و همه چیز باید در جهت سفیدشویی و تلطیف اقدامات خصمانه و متواتر این حکومت در گذشته باشد.

ما دانشجوییم! گمان نکنید می توانید دانشگاه را از نقش اصلی خود دور کنید، دانشجو را مستحیل کنید و او را در برابر تحولات کشور خاموش و بی دغدغه سازید. ما انسانیم، تفکر می کنیم، فهم می کنیم، اراده می کنیم، تصمیم می گیریم و انجام می دهیم. گمانم از یاد برده اید روز دانشجو برای چه بود و در مقابل رفتار چه کسانی بود. از ما انتظار نداشته باشید ۱۶ آذر را مانند شما فستیوالی قلمداد کنیم که بعداً ارائه گزارش آن را به نهادهای بالادستی بدهید تا عریضه تان خالی نباشد، ما از حوادث ۱۶ آذر عبرت می گیریم و به آن تکیه می کنیم. ما همچنان برای آرمان و برای الگویی های مثل ۱۶ آذر، مرگ بر آمریکا می گوئیم؛ اما ظاهراً شما تصمیم گرفته اید، ظلم های استکبار را زیر موکت پنهان کنید. شما که دانشجو را جدی نمی گرفتید، چه شده اکنون از ترس کشیدن یک پرچم جلوی درب دانشکده توسط چند دانشجو، نگران آن شده اید که به آمریکا بر بخورد و مذاکرات به منزلگه مقصود نرسد؟

شروع روند مذاکرات این فرصت را فراهم کرده تا با رجوع به گذشته و تجربیات، روابط میان دو کشور را بررسی کنیم و در آخر مشخص شود ما بی دلیل بدبین هستیم یا دیگران بیش از اندازه در امید و البته شاید سراب به سر می برند. هنوز مدت زیادی از شروع مذاکرات غیرمستقیم سپری نشده که هر کس حتی کمی مخالف روند جاری صحبت می کند، یا مقابل رهبری ایستاده است و یا همان برجسب های همیشگی من جمله دلوایس و کاسب تحریم را حواله اش می کنند.

عزیزان قدری آرام تر بتازید! در کجای منظومه فکری رهبری شما می بینید که به مذاکرات این گونه نگاه می کنند که با به ثمر نشستن آن، تمام مشکلات و دشمنی های ما رفع می شود، طوری که حتی باید پرچم آمریکا را از ورودی دانشکده پاک کرده و قدری یواش تر شعار مرگ بر آمریکا بگوئیم که مبادا صدای مان بلند شود و به گوش واشنگتن برسد. مطلوب عزیزان این است تا پایان نتیجه راهی که متأسفانه به رم ختم شده، فریاد بی صدا باشیم.

تاریخ صرفاً برای پاس کردن واحدهای درسی نیست، باید از آن عبرت بگیرید. از مصدق که نمی توانید، مصدق تر باشید؛ البته مصدق حداقل تجربه بدعهدی ایالات متحده را نداشت و نمی دانست روی اسب باخته شرط می بندد؛ در حالی که شما می دانید. او تا می توانست خود را به آمریکا بعنوان نیروی سوم نزدیک کرد، اما سرانجام اسیر کودتای آمریکایی-انگلیسی شد. پهلوی دوم هم همین طور. بعد از وقوع انقلاب اسلامی حتی اجازه ورود به ایالات متحده را به او و خانواده اش ندادند و در کتاب خاطراتش از خیانت آمریکایی ها به خود می نویسد. قصه برجام و گلایی هایش هم نیاز به بسط ندارد.

در کجا و چطور از اعتماد به آمریکا نتیجه گرفتید که دوباره تشنه آن هستید؟ اساس اصالت مذاکره قابل قضاوت نیست. در واقع مذاکره فی النفسه نمی تواند بد یا خوب باشد و در واقع مذاکره متناسب با مقتضیات زمان است که وزن پیدا می کند. با این حال متأسفانه در کشور برخی گمان می کنند اینکه همواره میز مذاکره برقرار باشد، یک روند دیپلماتیک معمول و مزیت است. مذاکراتی مطلوب است که در آن دو طرف برابر باشند و یک طرف ابزاری برای تحمیل اراده خود بر دیگری نداشته باشد، مذاکراتی که مشت امنیتی کشور را باز نکند و آنرا به ثمن بخش حراج نکند تا در مقابل، برای دوران گذرای امتیاز اقتصادی بگیرد. اینکه امنیت، عاملی برای یک اقتصاد پویا و محرک است، گمان نمی کنیم نیاز به توضیح داشته باشد. اگر به حافظه

تاریخی خود رجوع کنیم و منطق اینکه چرا ایالات متحده ترامپ پای میز مذاکرات آمده است را درک کنیم، اگر بخواهیم هم نمی توانیم در حال حاضر دوباره به مذاکره دلبسته و امیدوار باشیم. کشوری که بعد از انجام تمام تعهدات و تأکید سی مرتبه ای آژانس بین المللی انرژی اتمی مبنی بر انجام تعهدات، هیچ منفعتی از اقدامات متقابل طرف مقابل نصیبش نشد که هیچ، بلکه حتی از دستاوردهای برجام نافرجامش این است که مجدد، طرف های مقابل چنین اختیاری دارند تا شکایت کنند و با تأیید شکایت شان ایران رسماً ذیل بند هفت قطعنامه سازمان ملل برود، نمی تواند به طرف مقابل خوش بین و امیدوار باشد.

نمی توان به کشوری که در همه جا جمهوری اسلامی ایران را دشمن و خصم اصلی خود می داند و با انجام تحریم های اولیه و ثانویه که حتی قبل و حین مذاکرات، هر شخص یا نهادی که با ایران رابطه داشته باشد را تحریم می کند، یمن و فلسطین و لبنان مقاوم را در میانه مذاکرات مورد حمله قرار می دهد، خوش بین بود و از او انتظار میز مذاکراتی عادلانه و برآیندی مطلوب از آن داشت.

کشور نباید معطل مذاکره بماند؛ یعنی نباید به این شکل باشد که در حال حاضر هیچ وزارتخانه ای کار خود را انجام ندهد و همه، صرفاً منتظر نتیجه مذاکرات باشند. اگر تمام امور کشور به مذاکره گره بخورد و پایین آمدن ۲۰ هزار تومانی قیمت دلار دستاورد تلقی شود و اینطور مدیریت کشور مشروط به مذاکرات شود، پس قطعاً باید بدانید که پالس عدم توافق منجر به تصاعد غیرقابل کنترل نرخ ارز می شود که بلاشک اقتصاد کشور را دچار فروپاشی می کند. کشور نباید طوری اسیر مذاکرات باشد که حتی فرماندهان نظامی هم هر روز از مذاکره صحبت کنند و در زمان تهدیدات سخت ایالات متحده، با لباس غیرنظامی درباره صلح صحبت کنند. فرماندهان نظامی در هیچ کجای دنیا به اندازه ایران به موضوعات روز نمی پردازند و سخنرانی ندارند؛ درحالی که سخنرانی هایشان بیشتر

انسان آمریکایی، مقاومت شما را خصم می‌پندارد، عقیده شما را تمسخر می‌کند و به ابتذال می‌کشاند و با وجود شما مشکلی ذاتی دارد. یک مذاکره دیپلماتیک در سطح سیاسی نباید ما را از هویت‌مان دور کند، در نهایت یا ما می‌مانیم یا آن‌ها!

محمد مهدی ایزدی
دانشجوی کارشناسی علوم سیاسی

نود را برای عقب‌ماندگی دهه ۱۴۰۰ رقم نمی‌زدند.

آمریکا دشمن ما است الی‌الابد. جمهوری اسلامی ایران هویت خود را با دیگری قرار دادن استکبار به دست می‌آورد. ایران اسلامی تا زمانی که ضد استکبار، ضد سلطه، ضد استعمار و حامی مظلومان است، هیچ وقت دشمنی‌اش با آمریکا تمام نمی‌شود. پرچم آمریکا هنوز باید زیر پای تمام انسان‌های آرمان‌خواه و حق‌طلب باشد و شعار «مرگ بر آمریکا» هنوز هم باید در نمازهای جمعه، حتی بلندتر از قبل سر داده شود. مذاکره هیچ از دشمنی‌های موجود نمی‌کاهد؛

باعث می‌شود اعتبار تهدید آن‌ها کاهش یابد. فرماندهان باید بدانند که دیپلمات نیستند و در زمانه فعلی نباید لب‌خند بزنند؛ بلکه باید اراده و توان جمهوری اسلامی ایران را به تصویر بکشند.

این دیدهای فاسد و برجسب زدن‌های تکراری را کنار گذاشته و با مردم گفت‌وگو کنید؛ که اگر آن صحبت‌های رهبری درباره برجام در همان دولت وقت، منعقد شده بود، بازیکسری از افراد با همان پرویی همیشگی جلوی مردم نایستاده بودند و حرف از نتایج مذاکرات نمی‌زدند و باز تجربه عقب‌ماندگی دهه

چرا با FATF مخالفیم؟

مصاحبه اختصاصی نشریه ایران ۱۴۰۴ با دکتر ظهوریان، عضو کمیسیون اقتصادی مجلس درباره دلایل مخالفت با لوایح پیوستن ایران به دو معاهده CFT و پالرمو

دکتر ظهوریان همچنین راجع به سازوکار رای‌گیری‌های FATF گفت: آنچه که در مکانیزم‌های FATF آمده است، این است که مجمع عمومی (پلنری) باید برای تغییر وضعیت کشورها تصمیم بگیرد و همچنین درباره مکانیزم تصمیم‌گیری پلنری FATF آمده که تصمیم‌گیری‌ها باید مبتنی بر اجماع (consensus) باشد.

البته در متن، قید مبهمی وجود دارد که اجماع به معنی اتفاق نیست؛ اما هیچ تعریف دقیقی وجود ندارد و برداشت بر این است که چون طرف غربی رویکرد غالبی در FATF دارد، نه امکان اجماع و نه امکان اتفاق وجود ندارد و کشورهایی مثل آمریکا، اسرائیل، فرانسه و... مانع تغییر وضعیت ایران در FATF خواهند شد.

نکته دیگری که وجود دارد این است که بدنه فنی FATF که ICRG (گروه بررسی همکاری‌های بین‌المللی) اطلاق می‌شود هم به شدت متأثر از کارشناسان آمریکایی هستند. این بدنه فنی باید پرونده ایران را به

پنلری بفرستند که با وضعیت فعلی، بعید است که با ایران همکاری داشته باشند.

مالی) های کشورهای دیگر است. ضمانتی که ایران داده، ضمانتی مبنی بر ارائه اطلاعات به FIU های کشورهای مختلف است که می‌تواند در شرایط تحریمی که بخش عمده بار تجارت خارجی ما توسط شبکه‌های غیررسمی پرداخت انجام می‌شود، طبیعتاً ریسک و مخاطره بالایی برای ما داشته باشد. برنامه اقدامی که برای ایران داده شده خاص ایران است و به لحاظ بار تعهدات در مقایسه با توصیه‌های عمومی FATF بسیار سنگین‌تر است.

ایشان همچنین راجع به عدم تعهد FATF به خارج کردن ایران از لیست سیاه بعد از انجام دو بند ذکر شده گفت: یکی از مهم‌ترین نقدهای وارده این است که هیچی تضمینی برای خروج ایران از لیست سیاه FATF نیست. نه تنها این دو بند، بلکه با انجام کامل ۴۱ بند نیز در هیچ کدام از اسنادی که بین ایران و FATF تبادل شده، حتی روی کاغذ هم تعهدی برای خروج از لیست سیاه داده نشده و آنچه که ذکر شده، Consider the next step هست؛ یعنی تازه درباره قدم‌های بعدی تصمیم می‌گیرند و چون برنامه اقدام فعلی که دارای ۴۱ بند است، ناظر به ۱۷ توصیه عمومی FATF است، به احتمال زیاد یک برنامه اقدام دیگر، مبتنی بر ۲۳ توصیه دیگر به ایران ارائه خواهد شد.

دکتر میثم ظهوریان در پاسخ به دلایل مخالفت خود با پذیرفتن دو کنوانسیون CFT و پالرمو گفت: متن خود کنوانسیون‌ها و مخاطراتی که برای ایران دارد، یکی از دلایلی است که ما با پذیرفتن آن مخالف هستیم. تعریفی که CFT از تروریسم دارد، تعریف موسعی است که می‌تواند گریبان‌گیر نیروهای نیابتی ایران در منطقه خاورمیانه شود. ما در حال حاضر تحفظی در این باره تصویب کردیم که متأسفانه فعلاً مجموعه FATF این تحفظ را از ما قبول ندارد و خواستار حذف این تحفظ، هم در این قانون و هم در قانون داخلی تأمین مالی تروریسم هست. این دو کنوانسیون در مسیر FATF طراحی نشده و در حال حاضر از ۴۱ بند تدوین شده، ۲۴ بند آن تأیید نشده و عملاً پذیرفتن دو بند CFT و پالرمو هیچ کمکی به تغییر وضعیت ایران در FATF نخواهد کرد. لذا این بندها باید در یک چارچوب مشخص با ضمانت اجرایی تعریف شود.

همچنین ایشان در پاسخ به این سوال که اطلاعات ارائه شده به FATF، دقیقاً به چه نهادی باید ارسال شود گفت: آنچه که در برنامه اقدام FATF درباره ایران در بحث ارائه اطلاعات آمده، از جمله موارد سیاسی یک که بر بحث ارائه اطلاعات مشتری یا ذی‌نفع نهایی تأکید دارد برای ایجاد کانال‌ها و دروازه‌هایی برای ارائه اطلاعات به طرف‌های غربی، عمدتاً متناظر به FIU (واحد اطلاعات

از منظر مجمع عمومی FATF اجماع یعنی اکثریت قریب به اتفاق اعضا، پنجاه درصد اعضا به اضافه یک عضو، اکثریت اعضا را تشکیل می دهند؛ نه اجماع اعضا را.

ایشان همچنین راجع به نوع تعریف FATF از تروریسم گفت: در ماده دو CFT، قیدی که آورده شده، تعریف تروریسم، بر مبنای نوع رفتار است. گروه‌هایی که از خشونت استفاده کنند و دلیل این استفاده از خشونت این باشد که یک دولت یا یک سازمان بین‌المللی را وادار به انجام کاری کنند، از منظر CFT تروریست شناخته می شوند. طبیعتاً با

این تعریفی که انجام شده، می توانند عملیات طوفان الاقصی یا دفاع حزب الله لبنان از مردم فلسطین را در این قید بگنجانند؛ اما متقابلاً جنایاتی که رژیم صهیونیستی بعد از عملیات هفت اکتبر مرتکب شده، مشمول این تعریف نمی شود؛ چرا که حماس، یک دولت نیست که اشخاص یا گروه‌هایی آن را وادار به انجام یک عمل خاص کنند. لذا ما این تحفظ را در قوانین داخلی قرار دادیم که گروه‌هایی که با نژادپرستی، استعمار و اشغال خارجی مبارزه می کنند، شامل این تعریف از تروریسم نمی شوند. جزو بندهای Action plan فعلی این هست که این استثنائات باید از قوانین داخلی

ایران حذف شود.

همچنین ما این بند را در تبصره ماده یک قانون مبارزه با تروریسم گنجانیدیم که تعیین مصادیق تروریسم به عهده شما هم هست که جز بندهای Action plan این هست که این بخش تبصره (تعیین مصادیق تروریسم به عهده FATF نیز می باشد) نیز باید حذف شود. و نکته مهم اینکه در ماده شش CFT نیز استثناً قائل شدن برای CFT منع شده است و بیان شده که کشورها باید اطمینان حاصل کنند که بر اساس موارد سیاسی، نژادی، اعتقادی و ... تعریف تروریسم محدود نشود.

نامسئله جهانی

یادداشتی پیرامون نقش حضرت امام در پررنگ کردن مسئله فلسطین در سطح جهان

«یک بازدید چند روزه از ایران کافی است تا انسان به موقعیت عجیب اسرائیل در آن کشور پی ببرد... روابط ایران و اسرائیل که خوب و مستحکم است به روابط دو همسایه شباهت دارد که فقط از روی بالکن با یکدیگر حرف می زنند.» این جملات توصیف روزنامه هآرتس درباره نوع رابطه ایران و اسرائیل در دوره پهلوی است. این دست گزارش‌ها که حاکی از حضور غیررسمی رژیم صهیونیستی در حوزه‌های گسترده‌ای چون کشاورزی، فرهنگ و هنر، نظامی، سیاسی، اقتصادی در این دوره هستند؛ بسیاری. بررسی تاریخچه تشکیل رژیم غاصب و روندهای حقوقی و بین‌المللی طی شده برای رسمیت یافتن اسرائیل احتمالاً همه ما را به یک نتیجه خواهد رساند: مسئله اشغال فلسطین، یک نامسئله جهانی است.

البته این نتیجه‌گیری در میدان روابط بین الملل و آنچه که بین کشورهای عربی و اسرائیل رخ داد نامعتبر جلوه می کند؛ اما اگر لفظ جهانی در این جمله به جای دولت مردان بر ملل جهان دلالت کند، چندان هم به بیراهه نرفته‌ایم. در این میان امام خمینی (ره) از پیش از اوج گیری انقلاب اسلامی همواره بر مسئله فلسطین به عنوان یکی از محورهای اصلی اعتراض و روشنگری تاکید می کردند: من به دول اسلامی می گویم که آقا چرا سر نهر دعوا می کنید؟ فلسطین مغضوب است؛ یهود را بیرون کنید از فلسطین... وقتی

سر نهر دعوا کردید، تثبیت شد حکومت اسرائیل بر فلسطین؛ این حکومت بود؟ این اعراب بیچاره را که بیرون ریختند، و الآن یک میلیون یا بیشترشان گرسنه و بیچاره خوابیده‌اند در بیابان‌ها، اصلاً بیچاره و آواره شدند، آیا دول اسلامی نباید در این معنا اعتراضی بکنند؟ حرفی بزنند؟ (۱۳۴۳/۶/۱۸)

همان‌طور که از بیانات حضرت امام مشخص است، توجه به مسئله فلسطین به عنوان یک مسئله انسانی و اسلامی در میان ملل و دول مغفول بوده است. پیش از طرح مسئله توسط امام خمینی (ره)، موضوع فلسطین در دایره مفاهیم مکتب ناسیونالیسم مطرح می شد. حضرت امام برای اولین بار مقاومت مردم فلسطین را با مفاهیم اسلامی همچون جهاد و ایمان پیوند دادند: به پا خیزید و از کیان اسلام و ملت خود و سرزمین خود دفاع کنید، اسرائیل بیت المقدس را از مسلمین گرفت، به پا خیزید و از اسلام و سرزمین وحی با جهاد و مبارزه مسلحانه دفاع کنید. (۱۳۵۸/۹/۴)

این صورت‌بندی جدید معادله بین رژیم غاصب، فلسطین، دول اسلامی و حتی ملل سایر کشورها را به کلی تغییر داد. یکی از بهترین مصادیق این دگرگونی، بنیان‌گذاری روز قدس توسط حضرت امام و سپس جهانی شدن این روز بر مبنای مکتب امام (ره) است. در ابتدا آگاهی مردمی حول محور مسئله

فلسطین و سپس درک صورت‌بندی و مکتب امام (ره) توسط مردم ایران و جهان و تسری این درک جدید در شیوه مبارزه و شکل‌گیری گروه‌های مقاومت اسلامی در کشورهای مسلمان، روند جدیدی را آغاز کرد که حاصل آن پابرجا ماندن کشورهای جنوب غرب آسیا و هویت‌یابی آنان در برابر متجاوزین غربی بود. تلاش امام خمینی (ره) در پررنگ کردن مسئله فلسطین که ابتدا در سخنرانی‌ها و اعلام مواضع ایشان شکل گرفت و بعد در سراسر جهان گسترش یافت، توانست نام فلسطین را تا به امروز زنده نگه دارد؛ تا به امروز که تنها از عملیات طوفان الاقصی به بعد تعداد شهدای غزه به بیش از پنجاه هزار نفر رسیده است. این مقاومت حیرت‌انگیز در برابر وحشیانه‌ترین حملات ممکن از طرف رژیم صهیونیستی، حاصل تفکر مقاومت است؛ تفکری که خمینی کبیر در برابر پهلوی و سپس در ۷ سال جنگ تحمیلی آن را پیاده کرد و در جهان گسترش داد. تفکری که حالا دانشجویان و مردم آزاده کشورهای غیرمسلمان را هم با خود همراه کرده و آن‌ها را به اعتراض علیه کمک‌های کشور خود به اسرائیل واداشته است. مسئله فلسطین دیگر یک نامسئله جهانی نیست، نگاه مردم سراسر دنیا بر نوار باریک غزه و تنگناهای کرانه باختری است. فلسطین اکنون یک مسئله جهانی است.

زهرای غروی
دانشجوی کارشناسی علوم سیاسی